

Grădina interioară era uriașă, impresionantă mai întâi prin dimensiune, și-apoi prin nebunia de culori. Cascada se revărsa într-un pârau, care la rândul lui ducea la un lac micuț, plin de nuferi și crini. De la el, mici alei cu nisip alb duceau spre alte uși.

Lumina care cobora prin acoperișul de sticlă era de culoarea lavandei, cu inserții de indigo - era seară așadar. Fusese o după-amiază însorită când fusesem luat de vraja aceluia spațiu subteran, dar nici nu-mi trecea prin minte că ar fi putut să fie aceeași zi. M-am rotit ușor pe călcâie, încercând să cuprind totul cu privirea. Era copleșitor. Ochii mei nu puteau cuprinde nici jumătate din tot ceea ce se afla acolo, iar creierul nu putea să proceseze decât o mică parte din ceea ce vedeam.

Dintr-o casă mică ce avea ferestrele larg deschise prin care ieșeau aburii unor miresme de plante aromitoare, se auzea un cor de voci.

- Oare ce naiba se află aici? mi-am zis.

Un cap de femeie cu părul ascuns sub o bonetă albastră s-a aplecat peste pervazul geamului și a zis:

- Ce să fie, străinule? Ați nimerit în Grădina cu lavandă!

M-am apropiat de geam s-o întreb pe femeia aceea ce a vrut să spună, dar într-o secundă draperiile la geam au căzut și n-am mai auzit nimic. Am strigat la femeile aflate înăuntru că mi-e sete și vreau un pahar cu apă. N-am mai auzit nici un foșnet, ca peste câteva clipe să mi se întindă pe o tavă de argint, o cană din care ieșeau aburi. Era o fiertură aromitoare. Am luat cana și am băut toată licoarea și i-am înapoiat tava. Când am ieșit afară din tunelul acela dintre stânci, ploaia cu găleata, parcă se deșertaseră norii peste colinele din jurul mănăstirii. La gura intrândului calcaros mă aștepta ieromonahul Sofronie Suflețel cu o pelerină cu glugă pe care am îmbrăcat-o și apoi ne-am dus la adăpost în clădirea pe jumătate ridicată. Coborând cu pași agale colina, Sofronie m-a întrebat:

- Ați mai văzut o ploaie ca asta ce cade ca o mană cerească?

- Nu, părinte Sofronie.

- Să ne oprim o clipită și să ascultăm cum respiră pământul.

Auzeam un oftat care venea din necuprins. Pământul uscat sorbea apa ca un însetat. Se bucura că-și stâmpără setea și hohotea de bucurie.

Eram în ceasul amiezii, așa cum prevăzuse părintele Sofronie că va ploua. Aveam senzația că trecuse peste mine timp nemăsurat și că voiam să-l întreb pe părintele Sofronie dacă nu sunt bătrân, alb pe cap. Părintele mi-a spus că stătusem în peștera sau în Grădina cu lavandă cam două ceasuri.

- Ce ați băut la „Farmacia călugărilor” că arătați foarte bine la față, că-mi vine să zic că ați întinerit.

- Am cerut unei măicuțe printr-o fereastră deschisă să-mi dea un pahar cu apă, dar când colo mi-a dat o cană mare cu o fiertură atât de aromată că la început era să-mi pierd răsuflarea.

După ce îi descriu părintelui Sofronie ce arome, ce gust avea, mi-a spus:

- Aveți probleme digestive. Și parcă v-a ghicit baiul și v-a dat un ceai cu ingrediente de rădăcină de angelică, valeriană, șofran indian, scortişoară, smirnă, cardamom, mentă, stafide și miere de salcâm.